

tivní škoda úmrtím zůstavitele žalujícímu způsobená, nebyla by kryta škůdcem, nýbrž ze jmění poškozeného, jehož dědictvím nabyl. Poněvadž žalobce získává od 1. ledna 1928 5% úroky z dědictvého podílu, na něž za otcova živobytí neměl nárok, jest tyto úroky odečísti od důchodu, který soud žalujícímu jako přiměřenou náhradu za ušlou mu podporu otcovu přiznává.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

Jest mylným názor dovolatelův, že není povinen žalobci, jehož otce usmrtil, platiti výživné, an žalobce zdědil po otci 5800 Kč a tento peníz nebyl dosud žalobcovými potřebami vyčerpán. Tento názor vyvrátil již v podstatě správně odvolací soud a poukazuje se na příslušné důvody napadeného rozsudku. Otci žalobcovu náleželo (§§ 139, 141 obč. zák.), by se staral o žalobce, jenž se sám uživiti nebyl a není s to. Otec žalobcův se o žalobce skutečně staral, poskytuje mu to, co potřeboval na výživu, najmě na šatstvo, prádlo a obuv. Usmrtiv otce, jest žalovaný podle § 1327 povinen nahraditi žalobci, co mu otcovou smrtí ušlo. Jest tedy žalovaný povinen žalobci výživným, pokud se ho žalobci následkem otcovy smrti nedostává. Žalobce, kdyby za života otcova byl měl nějaký majetek, nebyl povinen ze svého svou výživu krýti a bylo by mohlo k tomu použito býti jen toho, co by jeho majetek byl vynášel (§ 150 obč. zák.). Smrtí otcovou nemůže na tom býti žalobce hůře a žalobce není povinen ze svého, byť to byl majetek po otci zděděný, hraditi svou výživu, kterou jest mu, maje mu nahraditi, co mu smrtí otcovou ušlo (§ 1327 obč. zák.), povinen žalovaný. Nemůže tedy oprávněně žalovaný odkazovati na to, že žalobce zdědil po otci majetek, který dosud není vyčerpán, a právem odvolací soud, odpočítav úroky ze zděděných peněz, odsoudil žalovaného, by platil žalobci, dokud se nebude moci sám uživiti, jako důchod co se po srážce úroků nedostává na přiměřené výživné (srovnej rozhodnutí sb. n. s. čís. 3818, 6023). Neodpovídá tomu, co bylo zjištěno, tvrdí-li žalovaný, že to, co usmrčený otec poskytoval žalobci, byly jen příležitostné dary neurčité výše, a právem z toho žalovaný dovozuje, že mu nemělo býti uloženo trvalé výživné v určité výši. Podle toho, co bylo zjištěno, neposkytoval otec žalobci dary, nýbrž výživné, plně tak k žalobci svou otcovskou vyživovací povinnost (§§ 139, 141 obč. zák.). Odsoudil tedy odvolací soud žalovaného právem k placení výživného ve výši odpovídající žalobcovým potřebám. Výši přiznaných příspěvků žalovaný nenapadá.

Čís. 10049.

Společenská smlouva o obhospodařování přiděleného statku (rolnického nedílu) vyžaduje k platnosti schválení Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, Rv I 151/30).

Žaloba o dodržení společenské smlouvy byla zamítnuta s o u d y všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalobce domáhá se žalobou dodržení společenské smlouvy uzavřené mezi stranami dne 23. prosince 1924 o hospodaření na statku. Jest zjištěno, že statek byl žalovanému přidělen Státním pozemkovým úřadem jako rolnický nedíl podle § 30 a násl. přidělového zákona ze dne 30. ledna 1920 čís. 81 sb. z. a n. Bylo proto třeba k uzavření tvrzené smlouvy společenské svolení Státního pozemkového úřadu, neboť takovouto smlouvu společenskou jest podřaditi pod pojem zavazení, pokud se týče zcizení podle §§ 35, 37 přidělového zákona a mimo to jest schválení třeba podle § 51 čís. 4 cit. zák., podle něhož může Státní pozemkový úřad nedíl opět vykoupiti, když přidělce nehospodaří na něm sám. Žalobce však ani netvrdil, tím méně prokázal, že bylo takové svolení Státního pozemkového úřadu dáno anebo že aspoň o ně bylo žádáno. Ježto se tudíž nedostává žalobnímu nároku zákonného předpokladu, byla právem žaloba nižšími soudy zamítnuta. Při tom se podotýká, že nelze tu rozhodovati, jak nižší soudy činí, zda smlouvu společenskou mezi stranami lze podle zákona schváliti čili nic, neboť tím by se předbíhalo správnímu řízení, v němž otázku tu jest rozhodovati. Zde stačí, že schválení chybí.

Čís. 10050.

Jsou-li spolužalováni i veřejná obchodní společnost i veřejní společníci vzhledem k jich ručení podle čl. 112 obch. zák., tvoří společnost a společníci nedílné společenství v rozepři.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R II 201/30).

Ve sporu proti veřejné obchodní společnosti a jejím společníkům navrhl žalobce, by byl vydán proti veřejné obchodní společnosti rozsudek pro zmeškání, ježto právní zástupce společnosti nepředložil při prvním roku plnou moc firemně podepsanou. Spolužalováni veřejní společníci se k prvnímu roku dostavili. Soud první stolice zamítl návrh na vydání rozsudku pro zmeškání. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, doplnil řízení a věc znovu rozhodl. D ů v o d y : Především jest řešiti otázku, zda jde o nedílné společenství v rozepři podle § 14 c. ř. s., když — jak jest tomu v souzeném případě — jsou žalováni současně i veřejná společnost i společníci. Pro obor procesního práva přiznává se veřejné společnosti způsobilost, by žalovala nebo byla žalována (čl. 111 obch. zák.). Rozsudek proti společnosti dotýká se bezprostředně společenského jmění, jež jest fakticky i právně odděleno od soukromého jmění společníků. Takový rozsudek jest sice vykonatelný proti společníkům,